

IN MEMORIAM

Kokits Zsigmond (1958–2005)

Egy osztrák-magyar egyházzenesz halálára

Kokits Zsigmond Budapesten született 1958. február 18-án. Ifjúkori zenei érdeklődésére jelentős hatással voltak általános iskolai és gimnáziumi tanárai (1967–1976), *Lantos Rezsőné*, *Lukin Lászlóné* és *Lukin László*. 1976-ban a budapesti Fazekas Mihály Gimnáziumban érettségizett. Orgonatanulmányait 1974-ben *Baróti Istvánnál*, a Budapesti II. kerületi Állami Zeneiskolában kezdte, majd *Lehotka Gábornál* a Bartók Béla Zeneművészeti Szakközépiskolában (1976–1979) és *Gergely Ferencnél* a Liszt Ferenc Zeneművészeti Főiskola orgona tanszakán (1979–1982) folytatta. Az 1970-es évek második felétől a budai ciszterci templom kíséretorgonistája volt. Nemcsak zenei tehetséggel rendelkezett. Széles érdeklődési körével, lényeglátásával, kiváló kapcsolatteremtő, szervezői és előadói képességével korán magára vonta környezete figyelmét. Így már főiskolás korában, 1981–1982-ben gyakornoki munkakört töltött be a Magyar Rádió Zenei Osztályán. Úgy tűnt, tisztas feladatok előtt áll a hazai zenei életben.

Pályája azonban váratlanul új irányt vett, amikor *Flor Peeters* mechemi mesterkurzusán megismerkedett leendő, német származású feleségével, a bécsi Zeneművészeti Főiskola akkori orgona szakos hallgatójával. 1982-től Ausztriában élt, ahol —tanulmányai folytatása mellett— szinte a semmiből kellett új létfeltételeket teremtenie, hogy családjáról gondoskodhasson. 1984–1987-ig a bécsi Zeneművészeti Főiskola orgona szakán *Hans Haselböck* növendéke volt. A Bécsi Egyetem bölcsészeti karán rövid ideig filozófiai stúdiumokat is folytatott, majd 1989-ben pedagógiai oklevelet, 1993-ban pedig az elzászi orgonareform keletkezéstörténetéről írt dolgozatával —kitüntetéssel— muzikológusi diplomát (Magistergrad der Philosophie) szerzett.

1984-től 2004-ig volt a korneuburgi (Alsó-Ausztria) római katolikus plébánia-templom orgonistája és zenei életének irányítója. Kezdeményezésére 1992-ben karorgonát kapott a templom; a bécsi Konzerthaus Mozart-termének 1964-ben készült, *Anton Heiller* egykori orgonakonzertjeiről híressé vált kétmanuális, mechanikus hangszerét állították fel a szentély oldalfalánál. Ugyancsak ő kezdeményezte a nyugati karzat romantikus orgonájának felszerelését egy szentélybe helyezett elektromos játszósztállal.

Akik csak felületesen ismerték, azt gondolhatták, hogy nem jól sáfárkodik tehetségével, hiszen nem törekedett lexikonokban méltatható tudományos életmű megalkotására. Egyházzenei tevékenysége mellett hosszú éveken át készített ismeretterjesztő írásokat a „Wiener Orgelkonzerte” és a „Festival Orgelkunst” bécsi orgonazenei sorozatok számára, melyeknek egyben amo-

lyan mindenese is volt. Nem csak megélhetési nehézségei miatt vállalt minduntalan képességeihez mérten szerény feladatokat. Egész életét szolgálatnak, a reá bízott személyek és dolgok szolgálatának tekintette, s mindennél többre értékelte az igaz, szeretetteljes emberi kapcsolatokat. Feladataival szellemileg és érzelmileg is könnyen azonosult, azokat örömmel, a lehetséges alapossággal végezte. Bár magyarországi kapcsolatai távozásával meglazultak, készségesen segített, ha épp rá volt szükség. Így jelenlétével, előadásaival oroszánrészt vállalt az 1993-as Országos Orgonás Műemlékvédelmi Konferencia sikerre vitelében is.

Közel másfél ausztriai évtized után végre egzisztenciálisan és szakmailag is révbé ért. Családjával a Bécshöz közeli Stockerauba, saját családi házba költözött, s 1996-ban kinevezték az Osztrák Nemzeti Könyvtár Zenei Gyűjteményének és az Osztrák Zenei Dokumentációs Intézetnek közönségkapcsolatokért felelős munkatársává. Rövidesen azonban súlyos, gyógyíthatatlannak bizonyult betegség támadta meg. Szenvedéseit bizakodó türelemmel viselte; megpróbáltatásai közepette szeretete sem fogyatkozott.

Életének 47. évében, 2005. január 1-én Stockerauban hunyt el. Hamvait 2005. március 2-án az Óbudai temetőben helyezték örök nyugalomra.

Két évtizedes korneuburgi egyházzenei tevékenységét az egyházközség a plébániatemplom hajójában emléktáblával kívánja megörökíteni. Orgona-történeti témájú cikkei a *Magyar Egyházzene*, a *Muzsika (Pengető)* és az *Österreichisches Orgelforum* folyóiratok lapjain olvashatók.

Életével a Szent Pál-i felszólítást igyekezett követni: „Quae sursum sunt, quaerite!”; esendőségét cipelve is a „mindennél kiválóbb úton” járt. A töredékes számára elenyészett. Most színről színre láthatja azt, ami tökéletes és soha meg nem szűnik. Lux aeterna luceat ei in communionem sanctorum!

Enyedi Pál